

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 63. Cancellarii responsio ad Parlamenti rationes

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

Escul. XVI A.C. 1518 etus, consensum suum revocavit, per Generalem Procuratorem suum ad Concilium appellando, jubendæque, ut Pragmatica, sicut ante abrogationem, rursus observaretur.

Pinffo. p. 742. Erecta quidem fuerunt, inquietabat Parlamentum, pacta inter Sixtum IV. Papam, & eundem Ludovicum XI, at tunc duntaxat mensium distributio decernebatur, in quibus Papa Beneficia ad Ordinarios devoluta conferret; nullatenus vero agebatur de electionibus, nec eadem quoque pacta fuere publicata, aut in regno ad usum deducta, vigente semper Sanctione Pragmatica. Hæc est summa rationum, quibus Parlamentum Concordata, ac Pragmaticæ abolitionem impugnabat, nec deerant tamen, qui eas responsis suis enervabant, quorum ea duntaxat summam recenseo, quæ Cancellarius, cujus ea res potissimum intererat, in medium protulit.

§. LXIII.

Cancellarii responsio ad Parliamenti rationes.

Dupin. Hist. Pragm. & Concord. Paris. edit. 1652. Pinffon. l. cit. p. 742. col. 1. Inter præcipuas, inquit Cancellarius, causas atque rationes, quæ regiam suam Majestatem ad Pragmaticæ abrogationem permoverunt, non infimæ erant, quod Rex plures nosceret Principes ad-
versus

versus Franciam armorum societate jun-
ctos, Julium II. capitalem Ludovici XII.
hostem adversus Regem Lateranense
Concilium convocasse, non alia ex caus-
sa, quam ut Pisanum conventum adver-
sus Papam tueretur. Præterea idem al-
legabat, quod Pontifex foederatos Princi-
pes a fidei sacramento absolvisset, cun-
ctisque, qui Gallis tanquam schismaticis
arma inferrent, pœnarum condonationem
promississet; eumque in finem Verbi quo-
que divini Præcones ubique terrarum
emississet, qui Gallos in suis sermonibus
schismatis reos proclamarent, foedusque,
quod *Sandum* appellabant, pluribus en-
comiis celebrarent, etsi hac armorum so-
cietate in extremam Gallicæ Monarchiæ
ruinam Cæsar, Hispaniæ, & Angliæ Re-
ges, Helvetii atque Veneti conspiras-
sent. Nec vana erat, prosequeretur Can-
cellarius, Pontificis indignatio; inde enim
ortum, quod Rex Mediolanensi Ducatu,
Cremona, Brixia, Genua, Savona, nec-
non Astensi Comitatu exutus fuisset. An-
gli præterea, utpote magis vicini, Bo-
noniam, & Tornacum occuparunt; Hel-
vetii in Burgundiam irruerunt; Hispa-
niarum Rex Navarram subegit, qua de re
Ludovicus XII. populum suum exactioni-
bus exhaurire, ac ingentes pecuniarum
summas mutuo accipere cogebatur. De-
nique Lateranense Concilium Regem,
Parla-

Sæcul. XVI.

A. C. 1517.

Sæcul. XVI. A.C. 1518. Parliamentum, Episcopos, aliosque comparere iussit, ut rationes, ob quas Pragmaticam haud abolendam censerent, publice exponerent. Posthæc Leo X. Prædecessoris sui vestigia, atque consilia premebat, & Pisani Conciliabuli Cardinales hunc cætum detestari cogebat, a quibus accedente ipsomet Ludovico XII. Lateranensæ Concilium agnoscebatur tanquam legitimum, hinc adeo non Julii II. obitu Principum foedera adversus Gallos sancita scindebantur, ut etiam viribus crescerent, necnon nuperæ societatis articulis speciatim hoc pactum adderetur, vi cuius Helvetiis quodcunque pacis foedus cum Gallis inire vetitum esset, nisi Pragmaticam abolerent. Equidem Rex in Italia victoriarum felicitate hostium suorum furorem aliquamdiu cohibuit; mox tamen Regiæ suæ Majestati per Legatos nunciatum, quod ex Lateranensis Concilii auctoritate Rex proxime Romam citandus esset; qua re percepta Rex datis literis Cardinali Sanseverinati Franciæ Protectori, ac primario ejus Legato negotium dedit, ut Ecclesiæ Gallicæ libertates, spreto etiam vitæ dispendio tueretur. Interea Rex cum Pontifice agere cæperat, ut Parmam & Placentiam, quas urbes a Mediolanensi Ducatu avulsas Papa possidebat, recuperaret, sed denuo ingesta est Pragmaticæ
men-

Secul. XVI.
A.C. 1517.

mentio, quam cum Rex defendere haud cessaret, rupto mox foedere, turbatisque regni sui negotiis, Franciæ hostes arctiori mutuæ societatis vinculo sese conjunxerunt, adeo, ut Regi nil reliquum esset, quam propriæ suæ salutis sollicitudo, nec id impetrare posset, nisi illum, qui hujus foederis caput erat, a ceterorum amicitia abstraheret; cum vero Pragmaticæ auctoritatem pertinacius tuendo de prospero rei successu actum esse cognosceret, sententiam mutavit, ratus, præstare aliud cum Papa pactum inire; idque non est aliud, quam quod impræsentiarum agitur, ac *Concordatum* nuncupatur, quod etsi non fuisset sancitum, propterea tamen Pragmaticæ abrogatio impedita non fuisset, imo exinde evenisset, ut Pontifex priora, de quibus contendit, jura sibi vendicasset, propter quæ regni quies denuo turbata, ipsaque Ecclesia Romanæ Curiae vexationibus exposita fuisset.

Exaggerabat demum Cancellarius pericula & mala, quæ Gallis, si Pragmaticam aboleri, ac *Concordatum* acceptare recusarent, certe impenderent, nam pertinacia, inquiebat, qua Pragmaticæ abrogationi oblucentur, brevi schisma suscitabit inter Ecclesiæ anathematum contemptores, atque eos, qui justo censurarum metu ab urgenda hujus Sanctio-

Hist. Eccles. Tom. XXXIII.

Y nis

Secul. XVI.
A. C. 1518.

nis observatione deterrentur: Quinimo ipse Rex a fidelium communione erit separandus, eoquod Lateranensi Concilio adhærere recusasset; Equidem Ludovicus XI. Pragmaticam a se revocatam innovare, fuit compulsus; id vero factum, eoquod tum nullum subsisteret Concordatum, eo autem jam subrogato, abs dubio Franciscus Rex pertinaciter Pragmaticam defendendo, easdem, quibus Ludovicus XII. ejus Prædecessor oppressus fuit calamitates, anathemata, censuras, atque interdicta in caput suum accersiturus est.

Ut vero Cancellarius prætenfas Concordati utilitates extolleret, demonstrabat, quod minus tutum in fœderatorum Principum amicitia Gallis præsidium esset repositum, hancque in rem declarabat, quævis eorum suo commodo, privatisque rationibus eo abripi, ut quamprimum sese occasio offerret, Gallorum amicitiam missam facere parati essent. Ultimo tandem Concordati necessitatem exponebat, ac demonstrare conabatur, quod diutius Pragmaticæ abolitioni sese opponere, res esset periculis plena; cum hac pervicacia regnum hisdem omnino calamitatibus rursus involvatur, quibus ante Pragmaticam agitato fuerat; inde vero gravissimi orirentur tumultus, Status tranquillitati longe perniciosissimi.

Equi-

Equidem paucis admodum verbis proponerat, Basileense Concilium nullum ac illegitimum esse; ad firmandam enim hanc opinionem validas sibi deesse rationes haud ignorabat, nihilominus subjungebat, illud, exceptis Gallis, ab omnibus omnino Nationibus rejici. Postmodum ad electiones transitum faciens, earum incommoda ostendere nitebatur, affirmans, quod illæ nil nisi diffidia ac plurium annorum lites non modo coram Ecclesiasticis, sed etiam laicis iudicibus procreaverint, atque ob has cultus divini officii penitus neglectus, juramentum a Basileensi Synodo præscriptum nullatenus observatum, indeque simonia fuisset introducta; tandem addidit, vigente electionum jure ægre admodum Pragmaticæ leges observari potuisse; cum pro impetrandis beneficiis electivis, ac pro causa promotæ adjudicanda Romanæ Curiae præsidium identidem fuisset imploratum; nunc vero ejusmodi incommodis facile per Concordatum obviari aiebat.

§. LXIV.

De privilegio ad Beneficia nominandi Galliarum Regibus concessio.

[Insuper Cancellarius subjunxit, quod *Pinffo. p. 743.*
Con-